

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

ЕраТийн

ВСИЧКИ НЮАНСИ ЛИЛАВО

Елизабет Крафт & Шея Олсън

ЕЛИЗАБЕТ КРАФТ & ШЕЯ ОЛСЪН

ВСИЧКИ НЮАНСИ ЛИЛАВО

На Сара Фейн, твой ред е! – Елизабет Крафт

На Скай – Шеа Олсън

„Единственият начин

да се отървеш от изкушението

е да му се отдадеш.“

Оскар Уайлд

Преди

Бях на дванайсет, когато си дадох това обещание.

Мама почина през същата година. Тя винаги е била безотговорна. Импулсивна. Появеше ли се ново гадже, тутакси зарязваше мен и сестра ми Миа. Мама се влюбваше често и отчаяно. Без любов сякаш не ѝ достигаше въздух и се задушаваше. Веднъж ни остави за поредната глътка въздух и това я уби.

Любовта може да те изличи. Може да ти отнеме всичко.

Ето защо си обещах: никакви момчета, никакъв бал, никакви купони в събота. Ще седя вкъщи, ще получавам най-високите оценки, ще уча и животът ми ще бъде различен от живота на мама. Няма да позволя нищо да ме спре. Няма да позволя на никого да ме спре.

Ала това беше преди всичко да се промени.

Това беше преди него.

След

Погледът му се спира на устните ми. Отвърщам на целувката с плам. Държи ме за китките и тялото му ме обгръща.

Искам повече.

Целува брадичката и шията ми. Устните му са горещи, а погледът жаден. Целуваме се леко и не откъсваме очи един от друг.

И пак.

И пак.

После затваряме очи и езиците ни се преплитат. Дърпам ципа на якето му, той изстенва и аз тръпна цялата.

В този страхотен, прекрасен, главозамайващ миг бих му разрешила всичко. Всичко.

1.

Два месеца по-рано...

Мобилният звъни в чантата ми, писукащ звук като свирка на далечен влак. Ровя сред тубички с балсам за устни, касови бележки и салфетки от кафенето „Лоун Бийн“.

Съобщение от Карлос, най-добрия ми приятел от прогимназията. *Кво става?*

Отговарям: *Топ тайна*. И добавям две емоджита цветенца за красота. Карлос знае, че съм на работа. От три години всеки понеделник след училище работя в изискания цветарски магазин „Блум Рум“.

Искаш ли да отидем поне на ЕДИН от купоните на Фара, преди да завършим?

Фара прави купони всеки път, когато баща ѝ не е в града, а това се случва веднъж месечно. Дори да е през седмицата, повечето ученици от „Пасифик Хайтс Хай“ отиват у тях, играят на пул и пинг-понг в задния двор, а доколкото знам, хладилникът е винаги пълен с бира. Карлос не иска да ходи сам, тъй като там ще бъде изгората му: Алън Грегъри е с две първи имена и е ученик в „Уъртър Преп“ в Бевърли Хилс. Той флиртува с Карлос вече цял месец, след като се бяха запознали на някакъв концерт на инди групи в Уест Холивуд.

Въздишам и се облягам на плота с касата. *Съжалявам, ще трябва да отидеш без мен, но ще си прекараш добре, знам*. Не ходя с него нито на купони, нито в клубове, нито пък гледаме заедно залеза на Венис Бийч, отпивайки ром от плоска бутилка. Понякога се чудя как запазихме приятелството си толкова дълго време. В платонически смисъл ние двамата сме една душа. Аз съм половинката, на която Карлос може безусловно да разчита и да се оплаква, когато поредната му връзка се провали, или когато се разболее и се нуждае от клюкарски списания и топли супи от любимия си ресторант в Санта Моника. На свой ред, в редките свободни вечери, когато не работя или не уча, той ме мъкне да слушаме групи на разни незнайни места. Държи ме будна половин нощ, за да си бърбим по телефона и да се смеем, докато накрая заспим със слушалки в ръце. Карлос ме разсмява. А аз го

окуражавам и крепя, когато си загуби ума по някой кофти тип или се паникьоса, че няма да го приемат в свестен колеж. Взаимно се балансираме. Не си представям живота без него.

Телефонът отново звъни.

НУЖДАЯ СЕ ОТ МОЯТА ШАРЛОТ.

Смея се, духам кичурите на бретона, които влизат в очите ми, и отговарям:

Уви, твоята Шарлот обеща на Холи, че ще затвори магазина. Забавлявай се и за мен. Заслужаваш.

Това е животът ми. Четири дни работа в цветарницата, стажувам в Калифорнийския университет в Лос Анджелис в четвъртък, после уча у дома. Живея в малка къща с баба, по-голямата ми сестра и малкото ми племенниче. И така, без никаква промяна, седмица подир седмица. Не че съм решила да водя отшелнически живот, но аз съм първата жена в семейството, която ще следва, и не искам да дерайлирам като майка ми и сестра ми – бременни преди да станат на дваисет, с върволица гаджета зад гърба. Ето защо, макар вече на деветнайсет, аз все още не съм се целувала, не съм държала ръцете на нито едно момче в междучасието, нито пък съм посещавала училищен купон.

Карлос ми изпраща няколко плачещи емотикончета.

Отговарям с лице-целувка.

Чувствам се като скучна приятелка, която не желае да се забавлява. Натискам бутончето за музика на телефона и чувам любимото парче на баба – *My girl* на „Темптейшънс“. За мое учудване усилвам звука и се захващам с украсата за рождения ден на осемгодишно момиченце. Темата е „Принцеса“. На кресчендото се завъртам и макар да се чувствам глуповато, решавам да не мисля за организирания си, монотонен живот, в който няма място за спонтанност. Грабвам розова, бяла и жълта панделка, напръсквам листата на лалетата с лъскав прашец и залепвам пайети на вазите. Песента гърми и аз ѝ пригласям. Танцувам в забрава. Все едно изобщо не съм на работа.

Усещам, че някой ме наблюдава.

Вдигам очи от разхвърляната маса и дъхът ми секва.

От другата страна на плота стои момче с ръце в джобовете и ме гледа. Не бях чула звънчето на вратата. Изправям се сепнато и виждам, че широкото деколте на потника открива извитата линия на розовия ми сутиен.

– С какво мога да ви помогна? – Бързо спирам музиката, пъхам телефона в задния джоб на джинсите и опитвам да преодолея тръпките на смущение.

Той ме изучава – тъмните му очи пълзят от ключицата към лицето ми, сякаш в търсене на отговор на въпроса.

– С подбор на цветя.

Страхотен е: високи скули и устни, които се срещат в красива линия и които... задържат погледа ми малко по-дълго.

– Какви по-точно?

Старая се да се фокусирам върху обичайните въпроси, а погледът ми се мести от нарязаните му джинси към много късо подстриганата коса и тънката памучна тениска, полупъхната под колана. Гърдите му са широки, а мускулите на ръцете изпъкват и се подават под ръкавите. Тялото му е от онзи тип, който привлича вниманието на Карлос по улиците на Ел Ей – мъже, които се връщат от фитнеса, от някой нощен клуб или тичат по „Сънсет“: високи, яки и стройни.

Не че ми е работа да оглеждам мускулатурата му.

В изражението му има нещо прикрито, сякаш е забелязал, че го наблюдавам, и очаква присъда. Надявам се, че лицето ми не изглежда толкова червено, колкото го чувствам.

– Още не знам – промълвява след кратко мълчание.

– Елате да разгледате – поканвам го аз и момчето ме следва в склада с редиците от рози, лилии и готови букети, които чакат вановете на Холи, за да ги разнесат. Налагам си да не го гледам твърде дълго и прилагам уменията за игнориране на готините типове, с което толкова много се гордея. И все пак нещо в него ме вълнува и се притеснявам ту за пламтящото си лице, ту за позата и несръчните си ръце.

– Розите са винаги предпочитани.

Той извърща поглед от мен към цветята и мускулите на брадичката му потрепват. До болка позната картина: момче купува букет за приятелката си – за някаква годишнина или за да ѝ се извини – но няма представа какъв цвят и колко цветя да избере и дали да са увити или във ваза. После се чуди какво да напише на малката картичка към букета.

Очите му се спират на моите и аз не мога да се сдържа да не го погледна. Нещо в овала на лицето, в извяната линия на челюстта и в тъмния блясък на очите му ми е познато. Може би е от моето училище – едно от отегчените, отвесни момчета, които пушат в междучасията до паркинга...

– Познаваме ли се? – Веднага съжалявам, че задавам този въпрос. Ако наистина сме съученици, бих се правила, че не го забелязвам в коридора, и бих избягвала кимването и сдържаната усмивка.

Момчето пристъпва от крак на крак, повдига рамене и ръцете му са все така в джобовете, сякаш очаква аз да отговоря на въпроса. Настъпва тишина. Тъглчето на устните му помръдва.

Телефонът в задния ми джоб звъни. Не се обаждам. Звъни повторно.

– Доста сте търсена – повдига вежди той.

– Не съвсем. Имам един приятел, който е много упорит.

Изключвам телефона и го пъхам в джоба.

– Обадете му се.

– Знам, че ще настоява да отидем на някакъв купон.

– И защо не отидете?

– Трябва да затворя магазина.

– А след това?

Сигурна съм, че го познавам отнякъде, но нещо в него ми подсказва, че не бива да повдигам този въпрос.

– Имам домашни.

– Става дума за една вечер – учудва се момчето.

Гледам го и се питам какво изобщо го засяга.

– Една или две, ако не искам да прекарам живота си в тази цветарница, трябва да уча.

В очите му проблясва пламъче, той се подсмивва и на лявата му буза се появява малка трапчинка.

– Кое ти е любимото?

– Моля?

– Любимото цвете – кима той към цветната градина около нас.

– Ами...

– Не може да нямаш любими цветя. Работиш в цветарски магазин. – Трапчинката пак се появява и изчезва.

– Така е. Но надали моите любими цветя ще ви допаднат...

Момчето присвива очи, сякаш думите ми са го заинтригували.

– Това не е добър търговски отговор.

От кофите надничат разноцветни орхидеи и ухайни лилии. Хортензиите и божурите никога не са в сезон, ала хората ги обичат. По-необичайните ни цветя са астрите, лютичетата, далиите и камелиите.

– Обичам лилавите рози.

Той се приближава с половин крачка. Ако искам, мога да протегна ръка и да го докосна.

– Защо?

– Защото са символ на отлитащата любов.

– Която изчезва? Звучи ми малко песимистично.

– По-точно реалистично. Рядко има вечна любов.

В мига тишина се питам за какво всъщност говорим.

– И защо някой би избрал лилави рози?

– Защото това е единствената роза, която не се опитва да бъде нещо, което не е. Автентично цвете, но хората не го предпочитат.

Погледът му ме смущава – казах му много повече, отколкото исках. Обръщам се към охладителя и пипам дръжките, все едно проверявам дали е затворен.

– Тогава ще взема лилави рози – заявява момчето.

Трябва ми секунда, за да вляза отново в ролята на продавачка.

– Чудесен избор! Колко?

– Посъветвай ме.

– Дванайсет?

– Е, това е вече добър търговски подход – отново се подсмива той.

Следва ме до тезгяха и във въздуха се долавя свежо, леко ухание, което ми е трудно да определя.

Не откъсва очи от мен, докато пиша поръчката на компютъра.

– Име?

– Моля?

– Трябва да напиша име на поръчката.

Не съм сигурна, че ме е разбрал, тъй като устните му се извиват в полуусмивка, сякаш крие тайна, която не иска да сподели.

– Тейт – най-сетне отвърща.

Написвам поръчката, броя парите и връщам рестото. Момчето не го взима, а протяга пръсти към лицето ми и докосва лявата ми скула. Затаявам дъх. Тъкмо да попитам какво прави, той дръпва ръка и казва:

– Имаш лъскави прашинки на бузата.

Върховете на палеца и показалеца му блестят.

– Благодаря. – Лицето ми отново пламти като набодено от безброй малки иглички.

– Отиваше ти. – Полуусмивката преминава в цяла усмивка.

Какво ми става, не знам, но всичко ме сърби от притеснение.

– Почакай да направя букета или ако искаш, мини утре да го вземеш. Доставяме и по домовете.

– Ще го взема утре.

– След десет. – Прехапвам устни все така смутено, като част от мен се моли да си тръгне по-бързо. Без да искам, изтърсвам: – Дано приятелката ти ги хареса.

Погледът му се смекчава. Произнася бавно:

– Аз нямам приятелка... Шарлот...

Дъхът ми слиза в гърлото, когато Тейт се обръща и тръгва към вратата. Откъде знае името ми? Пръстите ми несъзнателно докосват пластмасовата табелка, на която с бели букви пише ШАРЛОТ.

Той спира с ръка на дръжката на стъклената врата и аз се надявам да не се обърне. Но и се надявам да ме погледне още веднъж. Тейт излиза на свечерената улица, а аз се опирам на ръба на плота и в главата ми отеква името ми, произнесено от него.